

L'Islam a l'escola

Pilar Rahola

La reclamació és explícita: les organitzacions islàmiques volen que s'ensenyi l'Islam a les escoles públiques, i reclamen el que consideren un dret constitucional. Per anar rent via, algunes comunitats com ara Ceuta, Melilla o Andalusia ja ensenyen Islam i ara la reclamació pressiona a Ma-

drid i a Catalunya. Arguments? Tots ells presentables i vestits amb les millors gales del dret i la tolerància. He de confessar que quan sento proclames exigint tolerància en boca d'imams, em poso en guàrdia. Però, com sigui, semblaria que es tracta d'una reclamació raonable. Des d'aquesta mateixa raonabilitat, es pot estar en contra? Personalment hi estic de manera rotunda, i aquests són els arguments que intenten bastir la correcció del meu pensament inequívocament incorrecte.

Primer, la qüestió religiosa a l'escola, i aquí nego la major. El tema no està a negar una religió i acceptar-ne d'altres, sinó a alliberar l'àmbit de l'escola pública de la qüestió religiosa. L'escola és l'espai compartit, el lloc on es concilien els valors que regulen civilment la nostra societat i, en conseqüència, no pot ser esquarterat per un fet religiós que, necessàriament, divideix uns nens dels altres. A més, la religió és una pràctica privada, i per la seva naturalesa dogmàtica, no pertany a l'àmbit de la ciència, sinó al territori de les creences íntimes. Què fa a les escoles? La qüestió i l'evolució natural, en democràcia, no és farcir l'escola de religions, sinó alliberar-la de les que ja hi són enquistades. Que arrosseguem la pesada càrrega de l'Espanya catòlica no vol dir que hi afegim un nou i feixuc pes religiós.

Però, a més, es tracta de l'Islam, i aquest petit detall no és menor. L'Islam no només no ha resolt qüestions fonamentals dels drets humans, sinó que en plena expansió ideològica integrista, els nega frontalment. En essència, planteja una visió de Déu incompatible amb els drets de les dones i dels homosexuals, és profundament intolerant amb les altres religions, especialment la jueva i la cristiana –a la majoria de teocràcies islàmiques, la pràctica del cristianisme està penada– i nega el dret individual, sotmès l'individu a la voluntat superior de la Uma. D'aquí, doncs, que no es pugui deixar mai de ser musulmà, i que hom no pugui exercir la llibertat de canviar de religió. El càstig és, en qualsevol versió, inclosa la moderada, la mort.

Em diran que aquestes aberracions no es produeixen a Occident, sinó als països on l'Islam governa. Bé, i? El fet és que l'Islam no ha resolt, al seu interior, la conciliació entre fe religiosa i drets humans, i això ho imposa on domina, i ho exporta silenciosament allà on és minoria. Creure que darrere la demanda escolar no hi ha una vocació ideològica que traspasa l'àmbit religiós i configura, directament, un sistema de valors socials, és ser molt ingenu. A França ja ho saben. A Itàlia estan preocupats. A Anglaterra comencen a corregir els errors. I amb tota aquesta experiència al voltant, sembla que nosaltres decidim tornar-los a cometre. Ai, el paternalisme d'esquerres, quant de mal pot arribar a fer als valors que diu que defensa!

Intel·lectuals pertot

Sebastià Alzamora

Si algú va una mica despistat i no sap com detectar que es troba en plena campanya electoral, hi ha un indici que no falla: la proliferació d'intel·lectuals. Els dies de cada dia no se'ls veu ni se'ls sent ni se'ls oïra, però quan s'acosten eleccions, plo-plo, brosten silvestres amb una impetuositat

admirable, talment els bolets amb l'arribada de la tardor. En dates preelectorals, si vostè va per ficar-se al llit i en aixecar el llençol hi descobreix un ésser petit, mal fet i rebordonit, sàpiga que no és un sureny ni una múrgola ni una llenega ni un pet del dimoni, sinó un intel·lectual pur i simple. O sigui, que un respecte.

I vostè es preguntarà, què fan, els intel·lectuals, a les campanyes electorals? Doncs molt senzill: donar suport a un candidat o altre. Un candidat sense els seus intel·lectuals que li donin suport és com un bordell sense senyorettes, menys que res, una pena. Els intel·lectuals signen manifestos, esbomben proclames, integren llistes, abonen consignes (prèviament manufacturades pels aparells dels partits), assenteixen amb gravetat, fixen i donen esplendor. I tot això, a canvi de què?, tornarà vostè a preguntar-se, ja una mica pesadet. Doncs miri, a canvi de l'expectativa de tocar cuixa: una prebenda, una canongia, un despatxet, alguna cosa. Que no és que ens sembli malament, tothom té dret a guanyar-se la vida i, si convé, a aspirar a manar una mica; al cap i a la fi, si no t'ho fas tu, t'ho faran uns altres. El problema és que, entre els intel·lectuals, n'hi ha que rebenten preus a la baixa, i fan el que sigui a canvi de la simple sensació de comptar per a alguna cosa, o de la satisfacció de poder ensenyar als amics la foto als diaris al costat del candidat corresponent. I és clar, després ve que els polítics deixen de prendre's seriosament els seus intel·lectuals i, arribat el moment, els obsequien amb xavalla, i després tot són frustracions i males cares.

“Entre els intel·lectuals, n'hi ha que rebenten preus a la baixa”

A Catalunya, alguns intel·lectuals que ja hi tenen una certa experiència han decidit tirar pel dret i fabricar-se un partit i un candidat a mida, per estalviar-se disgustos i tirs per la culata. El resultat és aquest esperpent lerrouxista anomenat Ciutadans – Partit de la Ciutadania, nascut del fèrtil impuls de les ments privilegiades d'Arcadi Espada, Albert Boadella, Félix de Azua i altres ressentits sense remei. Crec que amb aquest exemple vostè ja es podrà construir una idea prou cabal sobre què fa i per què ho fa un intel·lectual durant una campanya electoral. De manera que si aquests dies es troba vostè amb un intel·lectual, per molt que li parli d'una història sobre un tal afer Dreyfus, amanit amb els noms de Zola, Proust o Gide, cregui'm: no presti atenció i llenci'l de seguida a les escombraries; és verinós.